

Alkoholistbehandling.

Af læge *KARL TEILMANN*.

I en artikel: „Er der betænkeligheder ved udviklingen i den moderne kriminalitetsbekæmpelse?“ i N. T. f. Kriminalvidenskab 1951, s. 195 kommer statsadvokat *Kirchheiner* ind på mit tidligere offentliggjorte indlæg om alkoholistbehandling af kriminelle. Jeg har desværre først set statsadvokatens indlæg nu, men finder, at visse misforståelser ikke skal stå uimodsagt. Statsadvokaten mener, at jeg foreslår oprettet en behandlingsafdeling i tilknytning til psykopatanstalterne. Dette er ikke tilfældet. Jeg foreslår, at man opretter behandlingsinstitutioner i nærheden af centralsygehuse — så meget om placeringen. Dernæst, og dette er det vigtigste, omtaler statsadvokaten ikke, at jeg udtrykkeligt skriver: „Man kunne tænke sig en anbringelse på en sådan institution for et bestemt tidsrum, fx. 2 år, og institutionens ledelse måtte *i dette tidsrum* (fremhævet her) have fri mulighed for at anbringe patienten, hvor det skønnedes mest hensigtsmæssigt.“ Da statsadvokatens omtale af mit indlæg fremkommer i forbindelse med og umiddelbart efter fremdragelsen af en række eksempler på indespærringer af meget lang varighed, der står i et urimeligt forhold til den begåede lovovertrædelse, er denne udeladelse af afgørende betydning. Ifølge mit forslag vil man netop ikke komme op på indespærringer, der er mere langvarige end de der for tiden praktiseres overfor kriminelle alkoholister, navnlig ikke, da jeg vil anse den nuværende fremgangsmåde med straf + efterfølgende ophold på drankerhjem for u hensigtsmæssig og egnet til erstatning med de omtalte behandlingsinstitutioner. Hertil kommer, at man i praksis på sådanne institutioner vil søge at lade størstedelen af behandlingen foregå ambulantly, hvilket vil betyde at den faktiske *indespærringstid* antagelig vil blive væsentlig kortere end under de nuværende forhold.

Når jeg i mit indlæg har foreslået i videre udstrækning at kriminalisere alkoholismens sociale virkninger, er grunden den, at der med den nuværende lovgivning ikke sikres borgerne tilstrækkelig sikkerhed, da netop en række af disse virkninger kan medføre indespærring ad administrativ vej. Kunne man overlade til domstolene at træffe afgørelsen, ville borgernes retssikkerhed have vundet herved.

Der kunne nævnes utallige eksempler på at alkoholister har været genstand for talrige, „strafmæssige“ indespærringer, uden at dette har haft nogen som helst indflydelse på deres alkoholisme eller kriminalitet. Mit forslag tilsigter at trække linier op for en behandling af disse mennesker, der muligvis ville kunne afkorte deres tvungne ophold i offentlige institutioner.

En bearbejdelse af vore erfaringer med behandling af kriminelle alkoholister på Herstedvester er under arbejde, og den vil kunne afgive et bedre grundlag for en diskussion om behandlingen af disse lovovertrædere.

Karl Teilmann.